

ИВАН ВАЗОВ

ЗАВЕТ

chitanka.info

Аз, синко мили, умирам,
смъртта си близо съзирам.
Чуй мойта воля, додето
ми йоще бие сърцето.

Не чакай, синко Иване,
след мен да наидеш имане,
да поменуваши баща си:
ти знайши, че бяхме сирмаси.

Не ти оставям дворове,
ни стадо сиви волове,
ни вдън ковчега паници
с пиндари, йоще с жълтици;

ни пълнен житник със жито,
ни в изба буре честито,
да пиеш и поменуваши —
благатък ти да добруваш.

Но аз ти, синко, оставям,
в наследство тебе дарявам
таз само къща прогнила
и мойте пусти теглила.

И мойте мъки клетнишки,
и мойте сълзи, въздишки —
и твойта душа нек пати
туй, що изтегли баща ти!

Едно ти само не давам
и него не ти прощавам:
в тегло кат мене примирай —
но роб кат мен не умирай!

1875, декември 1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.